

FURNICA

A fost o data ca niciodata un musuroi de furnici situat sus pe un deal foarte inalt si cu o panta destul de abrupta. Era un musuroi frumos si fericit. Le mergea bine furnicilor si erau multumite de regina lor ca a gasit asa loc bun sa aseze musuroiul. Cerul era mai tot timpul senin pe timpul verii, dar iarna era grea. Furnicile erau foarte harnice si nu le placea sa se lase furati de seninatatea cerului din lunile de vara si sa leneveasca. Ele munceau toata vara pentru ca stiau ca iarna care urma sa vina nu trebuie sa le prinda nepregatite. Cu toate astea lor le placea asa cum era, si era bine.

Generatii au trecut si musuroiul a ramas pe loc. A avut mare noroc sa nu fie calcat in picioare de vreun om, dar adevarul este ca era bine plasat intre o piatra si un pom, ferit de orice pericol. Era putin probabil ca cineva sa se impiedice de el fie om sau animal. Cum se intampla de obicei, bunicii si cei mai in varsta au pastrat traditiile si erau la fel de harnici ca stramosii lor. Tinerii, inasa, nu erau toti asa. Ei s-au obisnuit sa le mearga bine, sa nu fie deranjati si de aceea nu mai puneau vaoare pe lucrurile pe care furnicile batrane le considereau ca fiind foarte importante. Tinerilor nu le placea sa munceasca vara pentru ca nu se gandeau la altceva decat la cerul senin si la mirosul frumos al pomului care inflorea in luna mai. Degeaba le spuneau batranii haideti si voi la treaba ca vara-i scurta si avem nevoie de mancare pt la iarna. Tinerii greu credeau vorbele acelea. Multi dintre ei nici nu stiau ce e aceea iarna, dar furnicile lucratoare stiau. Era teribil de frig incat nu-ti venea sa iesi din musuroi. Era de neconceput sa ramai fara mancare pe o vreme ca aceea in care totul era acoperit in alb si mancaea era dificil de gasit.

Regina musuroiului avea o fiica. Fiica ei era o furnica frumoasa, indemânatica, cuminte si cu o minte agera. Prefera sa asculte invataturile celor batrani si trecuti prin multe decat sa mearga sa se distreze si sa piarda vremea impreuna cu ceilalti tineri, de aceea era respectata de furnicile mai in varsta. Ea isi iubea parintii foarte mult. Ducea o viata linistita, echilibrata si izolata de zbuciumul vietii traite de altii. Cu toate ca era o mica printesa, ea nu era cu nasul pe sus si nu-i placea sa se creada superioara celorlalti. Ea vroia sa obtina totul prin munca. Ii placea munca foarte mult si era harnica foc. Avea o inima buna si vroia sa-i ajute pe ceilalti. Nu-i placea sa-si piarda vremea cu lucruri marunte si tot ceea ce facea ea iesea foarte bine pentru ca punea suflet in tot ceea ce facea.

In acelasi timp, in alt musuroi din apropiere se afla un "furnic" ☺. Musuroiul furnicului era la poalele dealului pe care se afla musuroiul furnicii. Furnicul nu era ca printesa. El nu muncea la fel de mult ca ea si ii placea sa piarda vremea cu prietenii lui. Furnicul avea o multime de "prieteni" din toate categoriile si din anturaje diferite. Se intelegea bine cu toata lumea. Nu mai stia cum sa-si imparta timpul intre prieteni. Nu avea timp de stat de vorba cu batranii si invata totul din experienta proprie deseori dandu-si seama ca era mai bine daca asculta de povetele lor. Dar nu prea il interesa asta. Nu o data pati sa cada si sa se loveasca dar mai apoi sa se ridice si sa continue ca si cum nimic nu s-ar fi intamplat. Toate si le incurca si reusea sa le faca in modul cel mai complicat dar totdeauna le ducea pana la capat. Era un furnic hotarat si tot ceea ce-si propunea realiza. Daca isi puneva ceva in cap facea nu mai dadea inapoi chiar daca era o tampenie.

Furnicul avea cunostinte si din musuroiul furnicii si mergea deseori p-acolo. Se vazura ei de mai multe ori, dar nici unul nu fu curios de celalalt. Fiecare avea viata lui

care nu se intersecta deloc cu a celuilalt. Si viata fiecaruia era frumoasa pentru ca fiecare si-o traia exact cum stia mai bine. Si era bine asa.

Nu trecu mult timp si, ca sa nu dureze nici povestea noastra prea mult, furnicul se întâlnește cu furnica. Aveau un anturaj pe care îl frecventau amândoi fara sa stie. Unul dintre ei mai de curand si ea mai de demult. Facura cunostinta si statura de vorba. De atunci ii cazu draga furnica si nu stia cum sa faca sa se intalneasca cu ea iar. Se mai întâlnește, ea nu-l respinse, si devenira foarte buni prieteni.

Vara trecu si o data cu ea si cerul senin. Furnicile adunara provizii intreaga vara si acum le aranjau in camaruta lor. Unele inca mai adunau, dar erau pe sfarsit cu lucrul. Vremea devenea mai rece si vantul batea mai tare. A venit toamna. Cu toate astea cei doi inca se mai intalneau si furnica tare se mai bucura cand il vedea. Furnicul se intalnea mai rar cu "prieteni" de odinioara si cauta tot timpul motive ca sa o vada pe frumoasa furnica. Ea nu inceta niciodata sa asculte de batrani era foarte responsabila si in continuare cumpatata in tot ce facea. Ea stia ca numai daca va munci va reusi in viata ei de furnica.

Iata ca au mai trecut cateva luni si a venit si luna noiembrie. Se apropia iarna. Afara era frig si furnicile stateau linistite in musuroi cu proviziile pe care deja le incepusera. Trecu o luna si nu ninse deloc, dar frigul era prezent si ei inca se mai intalneau. Pe la mijlocul lunii decembrie se intampla o nenorocire in musuroiul printesei : in urma calculelor reiese ca nu le va ajunge mancarea pentru intreaga iarna. Cu toate economiile pe care le-ar fi facut le lipsea un bob de grau. De unde sa faca furnicile rost de un bob de grâu? De afara! Afara era frig. Inca nu ninsese. Inainte ca regina sa faca apel la toata lumea ca sa se gaseasca cineva in stare sa aduca bobul de grâu care era vital pentru musuroi, furnicuta noastra se si oferi voluntara. Si nu ramase numai cu vorba : se lua si se duse. Stia ea un loc unde mai era un bob de grâu pe care alte furnici din neglijenta, indiferenta si din cauza ca era un pic mai mare si mai greu decat celelalte boabe de grâu, l-au lasat acolo.

Si cazu prima ninsoare. Furnica o lua la drum in jos, singura si trista. Stia ce drum important avea de parcurs si ii era teama ca nu va fi in stare sa-l duca pâna la capat. Cu toate ca era singura, nu ceru ajutorul nimanui sa o insoteasca. Ninsoarea cadea linistit si se aseza incet pe pamant. Bobul se afla taman la poalele dealului nu departe de musuroiul furnicului. Drumul era usor la vale. Atâta, doar, ca era putin frig si n-avea cu cine povesti. Dar nu era chiar asa singura. Pe drum mai întâlnește si alte insecte, dar acestea nu aveau toate timp sa stea de vorba cu ea. Cateodata se mai oprea câte un greiere sa i se mai planga ca n-are ce mânca si ca ii pareu rau ca a lenevit toata vara. Asta o facea sa se simta bine pe furnica. Asta era dovada ca e mai bine sa asculti de cei batrani pentru ca uite! Daca esti nechibzuit nu-ti va merge bine. Cateodata ii mai zbura gandul si la furnicul cu care se intalnea mai de mult.

Intr-un sfarsit, ajunse la locul cu pricina. Dar, vai! Era pustiu! Locul unde stia ea ca se afla bobul era pustiu! In zadar cauta ea bobul, ca nu-l mai gasi. Intr-un final, zari bobul chiar lângă ea. De obosita si ingrijorata ce era nu-si dadu seama ca ceea ce cauta se afla chiar in fata ochilor ei. Era de doua ori mai greu ca ea. Se sperie putin, se aseza jos si plânse. Credea ca nu va reusi. Dar si-a gasit puterea in interior asa cum a facut intotdeauna, fara sa o ajute nimeni si-a sters lacrimile si l-a apucat cu gura si cu labutele asa cum isi cara furnicile hrana.

Intretimp, furnicul se gândea la ea. Vroia sa o aiba langa el. I se facu dor si vroia sa o vada. Stia de drumul pe care si-l alese ea, isi parasi musuroiul sau si porni, si el singur, dupa ea. El nu stia drumul catre bob. Pe care cale sa o apuce? Nu avea pe cine sa intrebe. Nimeni nu stia sa-i spuna. Asa ca furnicul nostru porni si el la drum sperând ca o va ajunge din urma pe furnica. El incepu drumul mai târziu si zapada asternuta pe pamânt deja formase un strat subtire de gheata. Drumul era alunecos si un pas gresit te putea duce prea repede intr-o directie nedorita. Asa ca el fu foarte mult incetinit de drumul anevoios. Nestiind incotro sa mearga, o lua pe cai gresite. Avu multe piedici pe drum, care nu fac obiectul povestii noastre care si asa este lunga. Târziu ajunse la locul unde se afla bobul, dar furnica era de mult plecata cu el. Era un pic descurajat si statu putin deznadajduit. Ii era ciuda si era nervos. Nu se poate sa bata atata drum si sa ajunga prea târziu ... Dar (... evident ☺ ...) ce vazu el la un moment dat? Vazu niste urme pe zapada, niste urme care urcau. Cand privi mai sus o putu zari pe furnica lui care urca incet si foarte greu dealul abrupt, acoperit de nea.

Furnica purcese la drum incet, cu toate ca ar fi avut forta sa mearga mai repede, dar se gândi sa nu-si consume toata energia pe prima jumatate a drumului si dupa aceea sa nu mai faca fata pe ultima suta de metri. (dupa cum am spus desteapta furnica asta ☺) Mergea greu, dar asta era mersul ei si ii placea. Nu avea nevoie de nimeni sa o ajute pentru ca stia ce are de facut si stia si cum sa faca. Prinsese bobul cu incredere si nu-i mai dadea drumul, chiar daca mai veneau alte vietati si-i spuneau ca e o nebunie sa care bobul acela pâna sus si ca ar fi mai bine sa-l lase si sa mearga acasa. Cu toate ca acesta era foarte greu, avea ambitia si vointa sa il duca singura pana cand o vor tine puterile. La un moment dat, un picior din spate ii aluneca. Il pusese pe o bucata de gheata pe care nu o vazuse. Simtea cum o lasa si celalalt dar stia ca are puterea sa isi puna piciorul cazut la loc inainte de ai cadea celalalt si de aceea nu striga dupa ajutor. Tocmai când vru sa-si ridice piciorul simti labuta furnicului peste a sa si isi ridica piciorul mult mai usor fara sa-i mai aluneca si celalalt. Se intoarse sa vada cine o ajutase si se bucura foarte mult ca-l vazu. Si ei ii fusese dor de el si ii simtea lipsa. Ajutorul nu fu necesar dar fu binevenit.

Intreaga fiinta a furnicii se bucura cand il vazu si apoi isi continua drumul. Incepura sa povesteasca si furnicul o mai ajuta cand o mai lasa un picior si furnica isi continua drumul. Furnicul era tare dragut si voinic si o ajuta sa care bobul, iar furnicii tare bine ii prindea ca cineva ii mai tine de urât mai ales ca nu incerca sa o abata de la drum si nici nu-i zicea ca e o nebunie sa urce bobul pâna in vârful. Amândoi stiau ca drumul e greu si cere multe sacrificii si furnicul foarte mult o admira pe furnica pentru drumul ales. Furnica simtea asta din partea lui si se bucura ca are pe cineva alaturi care o intelegea si isi continua drumul. La lasarea serii, furnicul ii propuse sa mai poposeasca pentru ca drumu-i lung si-au obosit. Oferta era tentanta. Furnicul avea dreptate, iar furnica vroia sa-l asculte, dar ea stia ca acasa musuroiul va muri de foame daca ea nu va ajunge la timp cu bobul de grâu.

Pentru a putea povesti cu tânarul furnic, ea renunta sa mai care bobul in gura si il impingea doar cu labutele din fata.

Furnicul n-o lasa singura si o insoti si pe timpul noptii, dar dimineata fu nevoit sa se intoarca la musuroiul sau. Dupa asta, furnicul continua sa o viziteze aproape in fiecare zi. Dupa ce petreceau un timp impreuna furnicul se intrcea la musuroiul sau.

Dupa multe insistente, o convinse pe furnica sa se mai opreasca din mers pe timpul noptii pentru a se odihni. Furnica vroia sa-l multumeasca pentru ca vedea cum se

necajeste atunci când ea îl refuza. Furnica tine la furnic și nu-i placea să-l știe separat. El era sincer cu ea și lucrul asta îl aprecia cel mai mult. Cu toate că uneori ea vroia să-l mângâie pe furnic în timp ce-i zicea o vorbă bună, nu-și lua labutele de pe bob. În momentul în care și le-ar fi luat, bobul ar fi alunecat și s-ar fi rostogolit la vale. Totul ar fi fost în zadar.

În drumul care îl făcu până să o găsească pe furnica, furnicul simtea că-i lipsește ceva și nu-și dădea seama ce. A căutat în multe locuri ceea ce-i trebuia și abia când o văzu cu bobul gura își realiza că ceea ce vroia el numai furnica îi putea oferi. De aceea el pe ea o vroia. O dorea, dar în același timp o respecta și știa că nu-și permite să greșească fata de ea. De aceea când o văzu se emotiona puțin și nu fu sigur de pasul următor. Îi era frica să nu o deranjeze. Nu vroia să o supere pe furnica. Dar își lua înimă dinți și merse după ea.

Trecura zile, și furnicul încerca tot timpul să o impresioneze. De fiecare dată când pleca, se întorcea cu o floare și furnica era tare încântată. Îi povestea întâmplări despre el și amicii lui și îi mai aducea vesti de prin musuroiul său. Tare se întrista furnica când afla că la furnic îi mergea rău, dar căra bobul în continuare. Vroia să-l mângâie și simtea cum furnicul avea nevoie de o mângâiere, dar labutele ei erau împartite : 2 pe bob, pe 2 se sprijinea iar cu ultimele două își mentinea echilibrul și în caz că-i aluneca vreuna din fata se baza pe ele. Furnica nu vroia să riste să scape bobul. Acasă furnicile ar muri de foame dacă bobul n-ar ajunge la timp, iar furnica nu mai avea forță să-l care de la început.

Mare îi era bucuria când furnicul venea fericit și plin de viață. Florile erau parca mai frumoase când erau daruite cu un zambet pe care numai furnicul îl avea, dar furnica își continua drumul. La un moment dat chiar îi cânta. Cântecele fu foarte frumos și la furnica îi plăcu. Ea roși și îi multumi pentru toate gesturile frumoase care la făcea, dar își continua drumul. Furnicul știa cât de important este acel bob de grau pentru ea și o respecta pentru că își efectua cu atată responsabilitate treaba. Nu ar fi cutezat niciodată să o convingă pe furnica că ceea ce făcea nu era bine sau că ar fi fost o nebunie.

Totusi furnicul simtea focul din interior cum îl arde și îi ceru nu o dată să lase bobul ala deoparte seara aceea că a doua zi dimineata îl vor căra amândoi și-l vor duce cât de departe ar fi mers două zile la rândul. Dar degeaba încerca furnicul să o prostască, fiindcă amândoi știau că pe bobul de grau nu era loc să-și pună amândoi labutele. Bobul acela era al ei și numai al ei. Nimeni nu putea să-l care în locul ei. Singurul lucru care-l putea face furnicul era să-i facă drumul mai ușor, dar bobul trebuia să și-l ducă singura și era greu pentru ea.

Furnicul se agită mult în jurul furnicii, încerca să o ajute cum știa el și nu știa ce să mai facă să-i fie pe plac, nu care cumva să stea în calea ei și a bobului, și să o supere. Tare încântată era furnica la văzul acestor fapte și se bucura când venea furnicul pe la ea, dar ducea bobul mai departe. De multe ori când era singura se gândea la furnic, dar labutele erau pe bobul de grau. Uneori îi era dor de el și îi părea rău că nu este lângă ea. Ar fi vrut să fie acolo să o ajute să mai treacă timpul. Și se gândea cu drag la întoarcerea furnicului, dar ducea bobul mai departe. Îi salta inima de bucurie când apărea furnicul, și chiar se oprea uneori că să-l aștepte până urcă și el, dar tine la bobul cu amândouă labutele și nu-l slăbea deloc. Când ajungea la ea, furnica pornea iar la drum și furnicul tine pasul cu ea.

Când furnicul era plecat, i se făcea dor la furnica și ar fi vrut să nu fi plecat, dar bobul care era deasupra ei îi lua gândul de la furnic și îi amintea de cei care o așteptau

acasa. Il lua inapoi in gura si-l impingea parca mai cu viata. Cateodata se gandea la drumul facut. Se gandea la mama ei. Se gandea la cat timp a trecut de cand nu a mai vazut-o. De ce a acceptat drumul asta? Nu avea ce face? Era decembrie. Altii se distrau la ora aceea. Le auzea chiotele. Furnicul ii povestea si el despre aceste lucruri si-i spunea tot timpul cat de bine s-a simtit si la ultimul bairam la care a fost. Furnica era fericita pentru el. Era multumita in sinea ei ca furnicul era bine. Era si ea tentata sa mearga macar o data sa-si aduca aminte cum e. In schimb, in fata drumului pe care trebuia sa-l faca, acele distractii erau infime. Scopul calatoriei sale era prea inalt pentru a fi sacrificat pentru niste nimicuri.

Orele treceau incet si furnica ducea bobul in continuare. Acesta devenea parca mai greu o data cu fiecare ora care se scurgea. Se mai gandea la furnicul care nu era langa ea. Sa nu pateasca ceva cand urca panta sa ajunga la ea. Dar stia ca e descurcarea si se linistea. Gandul, care ii mai zbura la furnicul plecat, era repede alungat de imaginea furnicilor pentru care bobul era vital. Drumul era parca tot mai abrupt pe zi ce trecea si era mai alunecos ca la inceput. Ninge tot timpul si zapada forma un adevarat patinoar pe dealul pe care urca furnica. Cateodata se mai oprea si plangea cuprinsa de deznadejde, dar isi revenea. Vedea varful cum se apropia si asta ii dadea curaj. Ea stia ca trebuie sa duca bobul pana acolo sus si asta era cel mai important. Tot ceea ce vedea era doar bobul care trebuia sa-l care si pe cei de acasa care o asteptau flamanzi. Asta ii dadea puterea sa continue.

Zilele au trecut pana la urma si a ajuns acasa. Toate furnicile au primit-o cu drag. A fost mult asteptata si toate s-au bucurat cand a venit pentru ca stiau ca au fost salvate. Primirea a fost pe masura drumului lung si greu. Nici un efort depus nu a fost lasat nerasplatit. Regina chiar a dat un ospat pentru intoarcerea fiicei sale. Ospatul fusese organizat cu multe zile inainte sa vina furnica acasa. Multe griji si-a mai facut regina cand se gandea la fiica ei care era afara in frig, obosita si singura.

Si s-a terminat si ospatul. Si furnicile au trait in continuare linistite pentru ca stiau ca acum au mancare destula pentru a trece de iarna grea. Dupa ospat fiecare furnica s-a intors la casa ei. Toate erau fericite pentru ca problema mancarii a fost rezolvata. Nu era furnica in intreg musuroiul care sa nu aprecieze gestul facut de frumoasa furnicuta.

Ninsoarea se opri in momentul in care furnica ajunse in varf si frigul parca nu mai avea aceeasi putere ca la inceputul drumului.